

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Hr. Kristian Thulesen Dahl taler sammen med andre på nejsiden meget om det der med et Europa, som er et fleksibelt Europa, et Europa i flere rum. Er det i dansk interesse, at de stærke kan få lov at stikke af og resten kan blive efterladt på bagsmækken? Er det ikke en styrke for et lille land og for små lande, at der skal være ligeværdighed, enstemmighed så langt som overhovedet muligt, og at der skal tages hensyn til de små?

Og er det ikke også rigtigt, at den fleksibilitet, man efterlyser, jo ikke handler om overgangsordninger, for det skal man nok finde ud af. Er det ikke rigtigt, at der i Luxembourgtaalerne fra 1997 faktisk står i de vedtagelser, der er lavet, at udvidelsen er en samlet, dynamisk proces, som omfatter alle, og som skal forløbe etapevis i hvert enkelt ansøgerlands eget tempo afhængigt af, hvor langt det er nået i sine egne forberedelser? Er det ikke fleksibilitet i praksis?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Det hænger ikke sammen. På den ene side siger hr. Kristian Thulesen Dahl, at det er i orden, at Danmark kun har alle pligterne, men ingen rettigheder, ingen indflydelse, fordi det jo er en uigenkaldelig beslutning, hvis vi skulle sige ja. Derfor mener hr. Kristian Thulesen Dahl, at Dansk Folkeparti skal sige nej altid.

Nu har vi så hr. Kristian Thulesen Dahls svar. Det er, hvis man skulle ændre holdning, hvis der er et folkekrav. Vi har stadig væk ikke fået nogen beskrivelse af, hvad det er for et folkekrav. Skal man stå med euroflag nede foran Christiansborg i en uge og vifte, for at Dansk Folkeparti vågner op, eller hvad er det, der skal til?

Fru Pia Kjærsgaard har jo derimod en helt, helt anden model for det. Der var ikke noget om folkekrav på forsiden af Jyllands-Posten i lørdags. Næh, fru Pia Kjærsgaard siger, at vi må i ro og mag se, hvordan tingene udvikler sig. Lad os se, hvordan tingene ser ud om 5 år, om 10 år. Det skal hele tiden ses i forhold til det økonomiske og politiske. Her er ikke ét ord om folkekrav. Der er det ren og skær politisk opportuniste – hvornår kan det betale sig for Dansk Folkeparti at skifte holdning?

Alt det der med det uigenkaldelige betyder jo ingenting. Indrøm det, som det er: Det drejer sig om, hvor det er, man kan få flest vælgere.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning og derefter hr. Kristian Thulesen Dahl, og så har jeg noteret fru Charlotte Antonsen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har overhovedet ingen forklaringsproblemer i forbindelse med den tyske kommissærs forslag om folkeafstemning.

Den tyske forfatning åbner ingen mulighed for folkeafstemning. Er det så ikke ubehageligt, at en tysk kommissær kommer og foreslår folkeafstemning om netop Polens optagelse i Den Europæiske Union, når der ikke har været forslag om Sveriges, Østrigs, Finlands, Grækenlands, Portugals, Spaniens optagelse, men netop Polen, når man tænker på den tyske fortid over for sine naboer?

Er det ikke bare lidt ubehageligt?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Claus Larsen-Jensen stiller spørgsmålet, om ikke det er i dansk interesse, at alle sådan går i samme takt, og om ikke det er i dansk interesse, at vi ikke får sådan et Europa a la carte eller fleksibelt Europa eller et Europa i flere rum, eller hvad vi nu skal benævne det som?

Jo, jeg mener, det er i dansk interesse, fordi jeg mener – og det var det, der lå i det nationale kompromis, det må jeg anerkende – at lige så vel som vi ikke som land skal forhindre andre lande i at udvikle et meget, meget tættere politisk samarbejde, hvis det er det, de ønsker, så skal disse naturligvis også respektere vores fulde ret, hvis vi altså i dag skal betragtes som en selvstændig, suveræn nation, til at lade være med at gå ind i det meget tætte politiske samarbejde.

Hvis man har den grundindstilling, som vi har, mener man, at hver gang vi flytter en beslutning fra nationalstaterne til Bruxelles, så er det utrolig vanskeligt at få demokratiet til at følge med. Det der med at sidde med høretelefoner og med at snakke i mikrofoner og have en eller anden tolkeboks til at oversætte gør altså, at det er meget svært for menigmand at følge med i, hvad der foregår. Der er langt nok til